

съгражданитѣ си, — ако това не е било поискано отъ самия Чинтуловъ или отъ приятелитѣ му въ Браила, загрижени да му създадатъ добро име въ отечеството. Изминали сж се 20 години, откакъ Селимински не е виждалъ града си. Ала чувствата му не сж се измѣнили. „При все това, пише той (отъ свое име и отъ името на сливенцитѣ въ Браила), като сме вѣчно свързани съ васъ битово и нравствено, отъ все сърдце и душа копнѣемъ да слушаме за стремежа ви къмъ добротото“. Най-подходно срѣдство за задоволяване този стремежъ е просвѣтатата чрезъ родния езикъ. И правейки укоръ на българитѣ въ Турско, Селимински изказва радостта си, че отъ родината му били излѣзли доста мъже, „достойни да ѝ помогнатъ и да я просвѣтятъ“, обаче тя не знаела да ги използва, поради невежество или зла воля. И той заключава: „Стига сме киснали въ невежество и мракъ; нека съзнаемъ, че просвѣтатата е благо“.

Следъ този горещъ позивъ и справедливъ укоръ Селимински отправя едно ласкателство специално къмъ сливенци „Никой отъ съседнитѣ ви градове, пише той, не се удостои, съ толкова учени съграждани учители, както нашиятъ роденъ градъ“. И говорейки за Чинтулова, който е добилъ съвършено образование въ руско училище и се е отказалъ отъ по-голѣми облаги, за да служи на родния си градъ, Селимински напомня авторитетно: „Използувайте знанията му и ревността му“. И той изказва готовността на браилскитѣ сливенци да бждатъ винаги полезни за народното добро, споредъ силитѣ си, щомъ имъ се поиска помощъ.

Презъ 1850 г. Селимински води полемика съ познатия гръцки учителъ въ Пловдивъ, Георги Цукала, който не представалъ да напада българското училище тамъ и българскитѣ учители, особено Найдень Герова. Последниятъ, добъръ приятелъ на Добри Чинтулова, и поетъ като него, откакъ завършилъ въ 1846 г. Ришелевския лицей въ Одеса и учителствувалъ две години въ родния си градъ Копривщица, билъ повиканъ въ 1848 г. отъ пловдивскитѣ първенци за учителъ въ Пловдивъ. И тукъ той, отлично подготвенъ научно и възпламененъ за националната просвѣта, могълъ да си спечели въ кратко време славата на вещь педагогъ. Тъкмо заслуженитѣ му успѣхи, проявени особено на годишнитѣ изпити предъ цѣлото гражданство и митрополита, му навлѣкли ненавистъта на гръц-